

3. Naruszenie wytycznych, które również stanowią istotną wadę proceduralną, naruszenie zasad niedyskryminacji i równego traktowania, zasady dobrej administracji i należytego zarządzania finansami, prawa każdej osoby do bycia wysłuchaną, przed wydaniem jakiegokolwiek indywidualnej decyzji, która miałaby na nią niekorzystny wpływ (art. 41 ust. 2 lit. a) karty), obowiązku uwzględnienia przez EUIPO dobrobytu jego personelu i obowiązku wzięcia pod uwagę uzasadnionych interesów skarżącej, oczywisty błąd w ocenie przy równoważeniu interesów skarżącej z interesami służby, naruszeniem zasady nie arbitralności.
4. Naruszenie art. 8 WZIP akapit pierwszy zdania drugiego i trzeciego oraz zakazu powtarzającego się zatrudnienia na czas określony

W tym względzie skarżąca twierdzi, że w rażącym dążeniu do uniknięcia skutków prawnych trzeciego zdania art. 8 akapit pierwszy WZIP EUIPO wielokrotnie zawierało umowy o pracę na czas określony ze skarżącą zgodnie z art. 2 lit. b) i art. 2 lit. a) WZIP, mimo że obowiązki skarżącej nie uległy zmianie w tym czasie. W konsekwencji pierwsza umowa skarżącej pozostaje ważna przez czas nieograniczony bez klauzuli wypowiedzenia.

5. Bezprawne zachowanie klauzuli o rozwiązaniu umowy w kontekście protokołu o przywróceniu i naruszenie uzasadnionych oczekiwań, uzasadnionych interesów skarżącej i obowiązku uwzględnienia dobrobytu personelu przy wykonywaniu klauzuli

W swoim zarzucie piątym skarżąca utrzymuje, że EUIPO powinno już dłużej móc korzystać z klauzuli o rozwiązaniu umowy po tak długim czasie, jaki upłynął od podpisania umowy w 2005 r.

6. Naruszenie uzasadnionych oczekiwań skarżącej, obowiązek uwzględnienia przez EUIPO dobrobytu skarżącej i nieuwzględnienie jej uzasadnionych interesów, oczywisty błąd w ocenie przy ocenie interesu służby

W zarzucie szóstym skarżąca twierdzi, że decyzja EUIPO o nieprzedłużaniu umowy o pracę narusza jej uzasadnione oczekiwania, obowiązek uwzględnienia przez EUIPO dobrobytu skarżącej i jej uzasadnionych interesów. Jednocześnie, biorąc pod uwagę bardzo dobre wyniki pracy skarżącej, stanowi ona również oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do interesu służby.

7. Naruszenie warunków klauzuli o rozwiązaniu umowy w art. 5 umowy o pracę ze skarżącą

W ramach zarzutu siódmego skarżąca twierdzi, że podczas wykonywania przez EUIPO klauzuli o rozwiązaniu umowy, błędnie zastosowano art. 47 lit. b) ppkt (ii) WZIP zamiast art. 47 lit. c) ppkt (i), jak określono w klauzuli o rozwiązaniu umowy a okres wypowiedzenia powinien wynosić 10 miesięcy zamiast 6-miesięcznego okresu ustalonego przez EUIPO.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, 10.7.1999, s. 43).

**Skarga wniesiona w dniu 11 września 2018 r. – ASL Aviation Holdings i ASL Airlines (Ireland)/
Komisja**

(Sprawa T-540/18)

(2018/C 399/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ASL Aviation Holdings DAC (Swords, Irlandia) oraz ASL Airlines (Ireland) Ltd (Swords) (przedstawiciele: N. Travers, Senior Counsel, H. Kelly, K. McKenna i R. Scanlan, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- pociągnięcie pozwanej do odpowiedzialności na podstawie art. 268 TFUE oraz art. 340 akapit drugi TFUE za szkody poniesione przez stronę skarżącą w wysokości około 263,6 mln EUR, lub takiej kwoty, którą Sąd uzna za stosowną, wynikającej z niezgodnej z prawem decyzji Komisji C(2013) 431, sprawa COMP/M.6570 UPS/TNT Express, z dnia 30 stycznia 2013 r. zakazującej koncentracji pomiędzy UPS oraz TNT Express NV, a w konsekwencji z naruszenia przez Komisję prawa ASL do dobrej administracji;
- zasądzenie od pozwanej zapłaty odsetek za zwłokę, poczynając od daty wydania wyroku przez Trybunał w niniejszej sprawie aż do dnia całkowitej zapłaty, według stawki ustalonej przez Europejski Bank Centralny w ramach głównych operacji refinansujących, powiększonej o dwa punkty procentowe, od kwoty w wysokości 263,6 mln EUR lub od innej kwoty, którą Trybunał uzna za stosowną; a także
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca domaga się odszkodowania za rzekomo poniesioną szkodę w następstwie decyzji Komisji C(2013) 431, sprawa COMP/M.6570 UPS/TNT Express (zwanej dalej „decyzją”), której nieważność została stwierdzona wyrokiem z dnia 7 marca 2017 r., *United Parcel Service/Komisja*, T-194/13, EU:T:2017:144.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że decyzja jest obciążona poważnymi naruszeniami norm prawnych mających na celu zapewnienie ochrony jednostkom, w tym także stronie skarżącej, czego bezpośrednią konsekwencją było pozbawienie jej możliwości uzyskania korzyści wynikających z umów zawartych w listopadzie 2012 r.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że zachowanie zarzucane stronie pozwanej, która to w znacznym stopniu nie przestrzegала właściwych procedur w ramach przeprowadzonej przez nią kontroli koncentracji przedsiębiorstw, co doprowadziło do stwierdzenia nieważności decyzji, było na tyle niewspółmierne z przysługującym stronie skarżącej prawem do dobrej administracji i do dochowania należytej staranności podczas dokonywania tej kontroli przez stronę pozwaną, zagwarantowanym przez art. 18 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004⁽¹⁾, art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz przez ogólne zasady prawa Unii, że naruszyło przepisy prawa, które mają za zadanie ochronę wszystkich jednostek, których decyzja dotyczy indywidualnie, włącznie ze stroną skarżącą.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że decyzja jest ponadto obciążona oczywistymi i poważnymi błędami, które wpływają na zawartą w niej ocenę przez stronę pozwaną zgłoszonej koncentracji, jak twierdzi UPS w skardze z tytułu odpowiedzialności pozaumownej wniesionej przeciwko Komisji w sprawie T-834/17 – na którą to skargę, w interesie należytego i skutecznego administrowania wymiarem sprawiedliwości, strona skarżąca powołuje się w zakresie niezbędnym do uzasadnienia jej roszczenia o odszkodowanie – w odniesieniu do: analizy koncentracji cen, analizy efektywności, oceny konkurencyjności firmy FedEx oraz oceny stopnia ścisłej konkurencji dokonanej przez stronę pozwaną w decyzji.
4. Zarzut czwarty dotyczący przysługującego stronie skarżącej prawa do odszkodowania wynikającego z tytułu pozaumownej odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej, będącej konsekwencją niezgodnie z prawem wydanej decyzji oraz wstrzymania zgłoszonej koncentracji, poprzez naruszenie swobody przedsiębiorczości strony skarżącej oraz jej prawa własności chronionego na mocy art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak również ogólnych zasad prawa Unii. /W zarzucie czwartym strona skarżąca podnosi, że ma prawo do odszkodowania z tytułu odpowiedzialności pozaumownej, która wynika z tego, że pozwana – wydając niezgodną z prawem decyzję i nie zezwalając na zgłoszoną koncentrację – naruszyła swobodę przedsiębiorczości strony skarżącej oraz jej prawo własności chronione na mocy art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak również ogólnych zasad prawa Unii.

5. W zarzucie piątym strona skarżąca podnosi, że z powodu tych naruszeń poniosła straty, ponieważ – gdyby nie nastąpiły – strona skarżąca byłaby w stanie uzyskać korzyści wynikające z umów zawartych w listopadzie 2012 r., w związku z czym strona skarżąca powinna znaleźć się, w drodze zadośćuczynienia, w takiej sytuacji, w jakiej znajdowałaby się, gdyby nie podjęto niezgodnej z prawem decyzji, a niniejsza skarga jest jedynym sposobem zapewnienia stronie skarżącej takiego zadośćuczynienia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 września 2018 r. – Wanda Films i Wanda Visión / EUIPO – Dalian Wanda Group Co. (wanda films)

(Sprawa T-542/18)

(2018/C 399/65)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wanda Films, SL (Pozuelo de Alarcón, Hiszpania) i Wanda Visión, SA (Pozuelo de Alarcón) (przedstawiciel: adwokat C. Planas Silva)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Dalian Wanda Group Co. Ltd (Dalian, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Wanda Films, SL

Sporny znak towarowy: zgłoszenie do rejestracji graficznego unijnego znaku towarowego wanda films – zgłoszenie nr 13 902 994

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 lipca 2018 r. w sprawie R 829/2017-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie niniejszej skargi, argumentów i dokumentów (zwłaszcza tych przedstawionych na poparcie tej skargi oraz tych przedstawionych przez stronę skarżącą w trakcie postępowania w sprawie sprzeciwu i postępowania odwoławczego);
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- wydanie orzeczenia zezwalającego na rejestrację znaku towarowego, w którego obronie wystąpiła strona skarżąca wnosząc niniejszą skargę.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-